

Nummer 9

1. Maj 1912

61. Aargang

Kommercialisme i Kirken.

(Af Præsident Joseph F. Smith i »Improvement Era«.)

J have uden Tvivl hørt Tale om, at Kommercialisme (Handelsaand) løber vild indenfor vor Kirke, ja, at Kirkens hele Bestræbelse og Hu staar dertil. Disse falske Rygter, som med stor Flid ere blevne spredte af Blade og Tidsskrifter i de østlige Stater, have havt den Virkning, at der nu findes Mennesker, som virkelig mistænke Kirken for, at den handler og spekulerer i en saadan Grad, at den har tabt sin Magt og Anden af sin Mission. Men Intet kan være fjernere fra Sandheden, og enhver Mands bedre Forstand vil overbevise ham derom, hvis han for et Øjeblik vil standse og undersøge Sagen for sig selv.

Ordet „Kommercialisme“ betyder Kjøb, Salg og Omsætning af Varer; derfor forstaa vi ved Kommercialisme Kjøb og Salg af Varer for at opnaa Fortjeneste og Binding. Naar Nogen optager Handel som Forretning, saa adopterer han Handelsaanden og Methoderne henhørende dertil. Han handler, bytter, sælger og tinger med Varer og Produkter. Men denne Kirke deltager ikke i en saadan Forretning; den hverken kjøber eller sælger Varer for Binding. Den er saaledes ikke delagtig i Kommercialisme og er heller ikke fyldt med Anden deraf.

„Men“, siger En, „den store co-operative Handelsbutik, Sukkerfabrikkerne, Bankerne og andre Forretningsforetagender, ejes de ikke af Kirken, og drive de ikke Forretning paa dens Regning?“ Svaret er: „Nej, det gjøre de ikke.“

Det har været Kirkens Opgave at hjælpe til at grundlægge og udbrede Hjemmeindustrien og bistaa med at oprette visse Foretagender i den Hensigt at hjælpe Folket ved at skaffe det Arbejde og udvikle og nyttiggjøre Landets Resourcer, saa at baade Land og Folk maa trives. Naar disse Hensyn ere opnaaede, har Kirken i Almindelighed trukket sig tilbage og i de fleste Tilfælde beholdt en mindre betydelig finansiel Interesse i saadanne Foretagender. Den har derefter maaste henvendt sin Opmærksomhed paa nye Foretagender og nye Industrier, der ere blevne ansete fordelagtige for Folket, som paa denne Maade ere gavnede.

Lad os nu se, om dette er Sandhed. Her er f. Ex. B. C. M. S. (et co-operativt Handelshus), hvis Aktier for Størstedelen ere paa Folkets Hænder; mange af Indehaverne ere ikke Sidste-Dages Hellige. Som med andre Forretningsforetagender udbydes ogsaa Aktierne her paa det aabne Verdensmarked og kjøbes af Enhver, som betaler deres Pris. Kirkens egen Interesse deri er sammenlignelsesvis ringe. Institutionen er en regulær organiseret Samlagsforening, og det kan ikke med Rette siges, at Kirken gennem denne hverken kjøber eller sælger.

Dernæst er der Sukkerfabrikkerne. Væhi Fabrik arbejdede haardt for at skaffe Kapital til sin Virksomhed, hvorfor Kirken kom den til Hjælp; uden en saadan Hjælp vilde denne Industri være bleven en sørgelig Fiasko og et stort Tab, hvorimod den nu er et lønnende Foretagende. Paa samme Tid blev det ogsaa godtgjort, at Suffertilvirkingen i Utah og omliggende Stater kunde gøres til en indbringende Forretning, og den har allerede baade direkte og indirekte bragt Millioner af Dollars til Farmere og Arbejdere. Dette har igjen skabt andre Industrier, der have ydet Beskæftigelse til Tusinder, ligesom Landets Værdi er forhøjet betydeligt, men i alle disse Ting ejer Kirken nu kun en ganske ubetydelig Andel. Aktierne ejes af Folket selv. Sukker-Industrien er en stor Betsignelse for vore Kommuner; Kirken har hjulpet til at sikre den, men den hverken kjøber eller sælger gennem den, hvorfor den ikke kan beskyldes for Kommmercialisme paa det Omraade. Hvad der allerede er sagt om Handelshuse og Fabrikker gælder ogsaa om Banker. De ere ogsaa Institutioner, hvis Aktier opsættes paa Verdensmarkedet. Ligesom andre Foretagender styres og drives de ved Direktioner, og om end der i disse findes Medlemmer, som maaste tilhøre Kirken, saa kontrollere Kirken dem ikke. Den ejer kun en ringe Part i disse Banker.

Det kan derfor ikke med Rette siges, at Kirken driver Bankforretning. Saaledes er det ogsaa med mange andre Industrier og Foretagender, som Kirkens Autoriteter have hjulpet, og nogle, som de endnu hjælpe i Forhold til de Midler, de raade over til saadanne Djemed. Alle værdige Foretagender understøttes for at gavne Folket og for at udvikle de slumrende Resourcer i Landet. Dette er ikke Kommmercialisme, som betyder at kjøbe og sælge for Binding. Det er en god, fornuftig

Hjælp, som det lige fra Begyndelsen har været Kirkens Opgave at yde, saa langt som Midlerne tilstede det for Kirkens Medlemmers timelige og aandelige Belfærd.

Der findes ogsaa Mennesker, som misbillige, at Kirkens Autoriteter tilhøre Bestyrelsen af forskjellige Institutioner. De forlange, at de holdes udenfor al timelig Forretning, fordi de ere Mormoner, men jeg kan intet upassende finde ved, at de tjene i saadanne Stillinger, naar Kontrahenterne stænke dem Tillid paa Grund af deres Dydighed og Flid i Embedet. Disse Institutioner synes at trives under deres Ledelse, og naar Forretningen trives, saa er det en Selvsølge, at Fordelene og Fortjenesten deles mellem Folket, som ere Medinteressenter deri. At skabe saadanne Forhold og at bringe Folket en aandelig Opføstelse, det er Kirkens virkelige Mission. Aandelig Frelse alene er ikke alt, hvad Menneskene behøve her paa Jorden. Timelig og aandelig Frelse skulde gaa Haand i Haand i dette Liv.

Hvis derfor Kirken saaledes gjør, hvad den kan, for at bringe disse timelige Betsignelser til Folket, da er der ingen Grund til at sige, at den har tabt sin Magt og Aanden af sin Mission. Heller ikke har den tabt sin Indflydelse, men den er mere aktiv i Dag i aandelig Vægt og Udvikling end nogensinde før. Dette fremgaar tydeligt af Folkets aandelige Tilstand og deres Ydighed mod Herrens Bud og Love.

Himmel og Helvede.

(Fra »Improvement Era«.)

En Studerende og god Broder spørger, hvor Helvede er, og siger: „Skulle vi forstaa de Ord, som vi læse i Matt. 25: 41, hvor der siges: „Gaa bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, der er beredt Djævelen og hans Engle“, som betydende, at et saadant Sted som Helvede virkelig eksisterer?“

Helvede er beviseligt nok, hvorsomhelst en Persons mentale Stilling fremstiller det. Uden Tvivl findes der et saadant Sted, men hvor ere vi ikke istand til at oplyse, da vi intet aabenbaret Ord have desangaaende. Ikke desmindre finde vi baade Himmel og Helvede i dette Liv lige her paa Jorden, nemlig der, hvor vi ved vore egne Handlinger skabe dem. Det er heller ikke nogen urimelig Paastand at sige, at de Retfærdiges Himmel skal blive paa denne Jord. (Læs herom i Pagtens Bog 88: 17—26.)

Hvad angaar „den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle“, da have vi en nøjagtig Forklaring deraf i Pagtens Bog 19. Kap., 10—12 Vers. Deraf kunne vi forstaa, at evig Straf er simpelthen Guds Straf, fordi han er evig. Straffen vil eksistere for evig, og

hvert Individ vil lide Straf efter Fortjeneste, men samtidig hermed vil det ogsaa modtage evig Retfærdighed, og der er kun een Vej til Frelse derfra, nemlig ved Ombvendelse inden Opstandelsen og Dommen, ligesom det er i denne Verden.

Bidere forstaa vi, at Helvede som før sagt baade er en Sindstilstand og et Sted for Pine, hvor de Ugudelige, som ere gaaede fra dette Liv, ville lide Skuffelse, Anger og Vængstelse for en retfærdig Guds Brede før deres Opstandelse. I denne Tilstand ville de forblive, saa længe Retfærdigheden fordrer det, og indtil de ombvende sig til Gud og adlyde ham eller, hvis de vælge det, adlyde Djævelen. Deres Fremtids Skjæbne ville de selv afgjøre ved deres egne Handlinger og Ønster i Overensstemmelse med en retfærdig og barmhjertig samt alvidende Guds Principper. De, som ønske at gjøre det Onde hele deres Levetid, ville saa Syndens Løn, naar Ratten kommer, baade i Aandernes Verden og efter Opstandelsen, medens de, som gjøre det Gode, skulle arve Guds Rige med endeløst Liv og evig Glæde.

Derfor Mennesker efter Opstandelsen vedblive at leve ugudeligt og nægte at ombvende sig, da ville de blive overleverede til Djævelens Herredømme, hvilket de da blive underdanige, og dette er Fordømmelse og Helvede. Naade og Barmhjertighed blev dem tilbudt, men de vilde ikke vende sig bort fra deres onde Veje; de bleve adbarede om deres Overtrædelser, men vilde ikke ombvende sig fra dem; det blev forlangt af dem, at de skulde vende sig bort fra det Syndige, men de nægtede at adlyde. De valgte selv det Onde og ville derfor arve Mørkets Rige, som er Helvede og endeløs Glendighed.

Det bliver derfor let forstaaeligt, at Menneskene ere deres egne Dommere; de staa eller falde, ere gode eller onde, som de selv ønske; de kunne udøve godt eller ondt i deres Hjerter og Handlinger. Derfor kunne vi skabe vort eget Helvede eller vor egen Himmell, ikke alene herester, men lige nu her i Tiden. Den Lektie, vi bør lære, er, at Salighedens Vej, som leder til Himmelen, er beredt, og at vi alene ved at vandre paa den kunne sikte os Frelse. For at være i Stand dertil maa vi ombvende os fra vore Synder, yde vor Kjærligheds Tjeneste til Gud og vore Medmennesker og adlyde Evangeliet, som det er os givet ved Jesum Kristus, der er Verdens Lys og Liv. Ved ham alene ere Menneskene gjenløste og frelste.

I Forbindelse hermed anbefale vi at læse det 40. og 41. Kap. af Alma og 16. Kap. af Mosiah, hvori de Sidste-Dages Helliges Lære om Opstandelsen, Evangeliets Gjengivelse og den endelige Dom findes fremsat med stor Tydelighed. Det vedrører ikke alene Livet herester, men ogsaa det Liv, hvori vi nu befinde os."

Ovenstaaende Artikel fortjener vor Opmærksomhed. Den kaster et korrekt Lys over et Spørgsmaal, der i vor Tid endnu svæber som i

den gamle, traditionelle pietistiske Laage. Begreberne Himmel og Helvede faa i Reglen en saa barbarisk Udlæggelse, at et skarpsindigt Fornuftvæsen kaster den tilside som gammelt Skrammel, der i Katholicismens første Dage anvendtes som gyseligt Dekorationsmateriel, medens den enfoldige og uvidende Menigmand skræmmedes ind til en stiv og blind Gudsdyrkelse, der mere bestod af Regalier, Relikvier og koldt Latin end af den Aand, som er Lys og Liv. Endnu er der mange Svovlprædikanter, hvis højeste Ideal er at fremstille den levende Gud som en ophedet Molok, hvis eneste og største Mission det er at fortære Menneskeofre med Ild, som om det skulde være en Velbehagelighed for ham, der har skabt og dannet os og sat os her paa Jorden mellem Ondt og Godt, og som „saa højt elskede Verden, at han hengav sin Søn, den Enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv“.

Ogsaa her er Mormonismen en rationel Religion, som lærer, at Menneskets Stilling til sin Skaber og Gud er den samme som den, Sønnen indtager til sin Fader, med Respekt for hans Love, Kjærlighed til hans Onsker og derved Barneret til hans Himmel og Salighed. Mormonismen ser i ham en Gud, som dømmer baade retfærdigt og barmhjertigt, og hvis Himmel er stor og uendelig, medens hans Helvede kun er bestemt for haarde, forstøffede Overtrædere, der maaste „kjende deres Herres Villie, men ikke ville gjøre den“. Et saadant Pinested brænder mere i en bevidst Synders egen Barm end i en sydende Svovlpøl, hvor ondskabssfulde Dæmoner fryde sig ved at kaste den myldrende Masse tilbage i de blaagraa Flammer i en mystisk Underverden. Red.

Faren ved at tale for meget.

Mange Mennesker tale for meget. Der findes meget faa, om forøvrigt nogen, blandt os, som ikke en eller anden Gang have talet Ord, om hvilke det var bedre, at de vare forblevne usagte. Hertil høre alle uvenlige Ord. Vi tale for meget, naar vi tale i Brede, eller naar vi sige Ord, som faare andre Mennesker, og dog findes der Individier, som næsten altid tale paa den Maade; meget sjældent sige de et venligt eller sympathetisk Ord om Nogen eller til Nogen, et Ord, som kan give Trøst og Hjælp; deres Ord ere fulde af ubarmhjertig Fejlfinden eller uhyggelig Klage. Hvis saadanne Folk kun skulde tale, naar de havde et godt Ord at sige, maatte de forblive tause det meste af Tiden. Vi tale altid for meget, naar vi sige noget uvenligt eller noget, som uden Grund kan faare et ømt og følsomt Hjerte.

En anden Slags Tale, som heller maatte være usagt, er den, som Herren selv fordømmer, naar han siger, „at vi skulle gjøre Regnskab

for hvert unyttigt Ord". Den behøver ikke engang at være saarende Ord. Vare den er unyttig, bør den ikke komme fra en Kristens Læber. Unyttige Ord ere saadanne, som ere tomme, tomme for Kjærlighed; de udrette ikke noget Godt, men ere kun Ord uden nogen Værdi. Der bliver talt mange saadanne Ord. De kunne synes at være usfadelige, men de ere dog aldeles unyttige, og det var netop det Unyttige, som altid mishagede Mesteren. De virke ikke behageligt, de opmuntre ikke Hjertet og inspirere ikke Sjælen med noget, der er smukt og godt. Altfor mange af Folkets Konversationsemner baade i Hus og paa Gade ere af en smagløs og tom Natur. Man taler ofte om det pureste Intet, uden Tanke, uden Forstand og uden Mening. Hvor det maa forundre Himmelens Engle at høre udbødelige Væsener bruge deres overordentlige Gave, Talen, paa en saa meningsløs og unyttig Maade. Altsaa tale vi for meget, naar vi bruge unyttige og overflødige Ord.

Vi tale for meget, naar vi tale i Hestighed. Det var et fornuftigt Raad, som Byskriveren i Ephesus gav Folket, da han sagde: „Efterdi da dette er uimodsigeligt, bør det eder at være stille, og Intet foretage eder fremfusende". Ingen Lektie behøver oftere at gjentages end netop denne. Uberegnelig Skade foraarsages ofte ved Fremfusenhed. Mange Menneſter have for Bane at affige deres Dom eller Anskuelse om Ting, som de slet ikke kjende til, fordi de aldrig have gjort dem til Gjenstand for grundig Overvejelse.

Nogle ere hastige til at bebrejde og fordømme Andre uden at give sig Tid til at undersøge Forholdene eller lytte til Forklaringer vedrørende dem. Andre ere hastige til at give efter for Brede og til at tale Ord, som ikke alene ere upassende, men uretfærdige og ubarmhjertige. I enkelte Familier forstyrres Samlivet meget ved heftige og uvenlige Ord, der anvendes i daglig Omgang i Hjemmet; undertiden bestaar det i den stygge Bane at modsig og at disputere, og denne Bane kan blive ulidelig, selv om Stridspunkterne ofte ere af meget ringe Betydning. Der er Familier, hvor venlig og sindig Tale hører til Undtagelserne, men hvor diktatoriske og uvenlige Ord høre til Dagens Orden. Udenfor Hjemmet vove saadanne Folk ikke at tale paa denne Maade, thi de frygte for, at deres Naboer ville tage til Gjenmæle. Men i Kjærlighedens indre Kredss tilfidesætte de alle retsindige Hensyn, og deres Ord frembringe ofte dybe og smertefulde Saar i omme Hjerter. Selv om Kjærligheden hurtig tilgiver Ord, der ere udtalte i Hidſighed, vedbliver dog Saaret tidt at bløde; derfor tale vi for meget, naar vi tale hastigt og uvenligt.

Vi tale ogsaa for meget, naar vi tale om os selv. De viseſte Mænd tale meget sjældent og da kun lidt om sig selv. De, som ere højest ansete og ærede iblandt et Folk, tale slet ikke om sig selv. Den Mand, som altid omtaler sig selv, sine Handlinger og sine Affærer, stempler

sig selv som en indbildst Egoist, og det svækker i høj Grad hans Indflydelse.

Forstandige Mennesker holde altid mest af en Mand, som, dersom han er stor, ikke føler sin egen Storhed og, dersom han er en Hellig, ikke føler sin egen Hellighed. Et af de smukkeste Træk i Moses Historie er det, da han kom ned fra Bjerget, badet i himmelsk Herlighed: „Han vidste ikke, at hans Ansigt skinnede“. Dersom han selv havde været sig bevidst, hvorledes hans Ansigt straaede, vilde hans moralske Herlighed være bleven fordunklet. I vor Tid tro altfor mange, at deres Afsynsfinder, uagtet Glandsen er meget svag.

Det kan vistnok gjælde som en Regel uden Undtagelse, at den Person, som altid taler om sig selv, ogsaa altid taler for meget. Men hvem vil oplyse Folk om vor Dygtighed og Fuldkommenhed, hvis vi ikke selv gjøre det? Vi behøve ikke at besvære os dermed. Det er ikke nødvendigt, at Folk skulle kjende vor Storhed og vor Godhed. Der er hverken Behagelighed eller Kristendom i Ønsket om, at Verden skal kjende vor Godhed og Dygtighed. Lvertimod sagde Herren nogle haarde, men tydelige Ord om saadanne Mennesker, som lod blæse i Basun for sig, naar de gjorde noget, de ansaa for stort og godt. Sig nu, at vi udføre vor Gjerning vel; det er da ikke mere end vor Pligt; og ere vi da de Æneste, som have gjort og gjøre vore Pligter?

At tale om os selv og vore gode Gjeringer er farligt; thi hvis vi begynde derpaa, da gaa vi fra ondt til værre. Der er nemlig en besynderlig Tillokkelse deri; det beruser os og leder os længere og længere frem i den stygge og farlige Bane. Det er bedre, at vi aldrig begynde derpaa, selv om det maaste undertiden berøber os den Glæde at kunne sige noget, som vi ønske at sige; men det er meget bedre, at vi udholde Pinen ved Selvfornægtelse og Tilbageholdenhed end at løbe den Risiko, der er forbunden med Følgerne af Selvbevidsthed og egoistisk Hovmod.

X.

— Elegante Stalde skabe ikke gode Heste. En Mand kan bo i et Kollegium og være en Dumrian eller bo under Tagstjægget af Herrens Hus og være en Gudsfor nægter. En Stimand kan bo i en kostbar Villa, og en Mansion kan huse en Lord, som mangler baade Opdragelse og sand Dannelse. Kirkearkitektur skaber ikke hengivne Kirkegængere. Mangen fattig Drone af en Prædikant har kunnet drive Tilhørerne bort fra en pragtfuld gothisk Kirkebygning.

Spurgeon.

 Onsdag den 1. Maj 1912.

Konaarskonferencen i Salt Lake City.

Den 82. Generalkonference afholdtes i det store Tabernakel Fredag den 5., Lørdag den 6. og Søndag den 7. April. Folk strømmede i store Skarer ind fra Land og By, og Lokalerne kunde som sædvanlig ikke rumme alle de Besøgende. Om Søndagen blev først det mægtige Tabernakels Auditorium og Gallerierne oversfyldte; derefter fyldtes Aksamblings-Hall, og da der endnu var store Mængder ude paa Tempelpladsen, samlede disse under aaben Himmel og holdt Møde der.

Det var et storflaaet og mærkeligt Syn at se disse mange Mennesker, som for en Uge eller mere havde forladt deres respektive Haandteringer for at samles i Zions Hovedstad og lytte til Raad og Formaning fra Kirkens Ledere, som de have fuld Trø og Tillid til.

Åbningsstalen holdtes af Præs. Joseph F. Smith. Han dvælede særlig ved den Opposition, som Kirken møder fra mange Sider; men det var en stor Tilfredsstillelse at vide, at Oppositionen er ikke rettet mod noget Ondt, som vort Folk virkelig gjør, men mod noget, som vore Modstandere tro, vi gjøre. Han glædede sig ved at kunne sige med Sandhed, at der aldrig før har eksisteret en større Enhed i Hensigt og Handling saavel mellem de Hellige som mellem det arbejdende Præstedømme end netop nu, og dersom Folket vil dyrke Enhedsprincippet, kan intet Sværd faare dem.

Præs. Anthon S. Lund var den næste Taler. Han mindede de Helige om de mange Betsignelser, Herren har givet sine Børn i Bjergenes Dale; vi burde begynde og ende vor Dag med Bøn og Tak til ham for hans Naade mod os daglig; og dersom han giver os de Ting, vi bede om, da skyldte vi ham saa meget mere Tak. Vor Aand og Opfattelse burde være som den, vor Frelser for 1912 Aar siden viste, da han Langfredag paa Korset udbrød: „Din Villie ste og ikke min, Fader!“ Vi skulle elske hverandre; saa kunne vi sige, at vi elske Faderen og hans Søn, vor Frelser. De Prøver, vi maa gennemgaa, ville falde os lette, dersom vi elske ham og tænke paa hans Lidelse og Død for os. Følg hans Exempel med at tilgive. Had og Hævnen høre Mennesket til og ikke Gud.

De forsamlede Tusinder lyttede med spændt Opmærksomhed til begge Talerne, som anslog Tonen i den hele Konference, og den Aand, der raadede i alle Møderne, beviste, at Mormonsfolkets er fuldt overbevist om deres Sags Sandhed og haabefulde Fremtid.

Hyrum G. Smith, en ung Mand, endnu ikke 30 Aar gammel, og

en Sønneseøn af nylig afdøde John Smith, Kirkenes præsiderende Patriark, blev beffikket og indsat til at indtage Pladsen efter Bedstefaderen, hvilket enstemmigt blev vedtaget af den hele Forsamling.

Blandt de interessante Emner, der fremsførtes i Konferencen, var Lydighed mod eller Efterlevelse af Guds „Visdoms-Ord“. Frugterne ville frembringes ved at følge dets Levereleger. Statistiken har allerede godtgjort, at blandt Mormonfolket, der er et maadeholdent, afholdent, sædeligt og rent Folk som et Hele, er Fødselsprocenten høj, medens Dødelighedsprocenten er lav — meget lavere end blandt noget andet Folk, og endda kunne de herhen hørende Forhold yderligere forbedres. Blandt den nuværende Befolkning fødtes aarlig 15,000 Børn, medens 2840 Personer døde i samme Tidsrum, deraf de 398 af Alderdom. Dette maa tjene som et lysende Exempel; men Talerne viste, at ved forøget Paapasselighed i Liv og Levnet vilde der kunne naas endnu bedre Resultater.

En af Talerne omtalte Utahs Resourcer og rige Hjælpekilder og den Interesse, Folket viser Skolevæsenet. Tænk blot, at Utah med mindre end $\frac{1}{2}$ Million Indbyggere ejer Skoler og Kollegier med Universiteter til en Værdi af omtrent 25 Mill. Kr. Sidste Aar anvendtes omtrent 15 Mill. Kr. til Lærdom for vore Børn og desuden 134,000 Kr. til Vedligeholdelse af Kirkeskoler, hvor vi have Ret til at lære Børnene Religion. Det er nu ogsaa statistisk konstateret, at kun 2 Stater i den hele Union staa højere i Skoleuddannelse end Utah; men vi have til Hensigt at vedblive, indtil vi kunne vise Verden, at vi ogsaa der indtage første Plads.

Det var forfriskende og inspirerende at se og føle den Aand, som overalt virkede paa Folket i alle disse Konferencemøder: Hvordan hver Mand med Intelligens deltog i Forhandlingerne og kjendte sine Pligter saavel som sine Privilegier. Denne Gang havde Folket ogsaa stor Marsag til at være taknemlig for den store Reformation, der har fundet Sted i Aarets Løb, nemlig Afholdsagens Fremskridt og Drikkeondets delvise Udryddelse. Sikkerlig kan det sidste Dages Israels synge: „Zion trives, Alt er vell!“

Maaraarskonferencen i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse Fredag den 5. April. Det første Møde blev holdt under Ledelse af de Unge Mænds og Kvinders Uddannelses-Foreninger og aabnedes med Salmen: „Lover din Herre, o Zion, din Konge med Uere“; Bøn af Ældste James Hansen, hvorefter Salmen: „Frem med Tak og Pris vi komme“.

Præsident Christen M. Jensen bød de Forsamlede Velkommen og glædede sig ved at se saa mange tilstede. Forstander for Foreningen i

Aalborg, Fjergen Rasmussen, aflagde Rapport over denne Forening, som var i en meget god Forsatning.

Derefter blev et interessant Program udført.

Ældste Martin Christophersen sagde, at vi ikke nok kunde fatte den store Gavn, som disse Uddannelses-Foreninger gjøre for den unge og opvoksende Slægt, baade her og i Zion; han glædede sig ved at være kaldet til det ansvarfulde Kald som Missionspræsident, men følte sin Ufuldkommenhed i at udføre dette store Arbejde.

Missionspræsident Andrew Jensen forklarede det fuldkomne System, som eksisterer i Jesu Kristi Kirke med Hensyn til at oplære Ungdommen til at vandre paa Dydens og Kundskabens Vej. Mødet sluttede med Sangen: „Skal vi svigte vore Pligter“.

Takfigelse af Ældste Jacob Jensen.

Lørdag den 6. April Kl. 8 Aften begyndte den egentlige Konference. Foruden Konferencens Præsident, Christen M. Jensen, og de i Konferencen arbejdende Ældster, vare Missionspræsident Andrew Jensen og hans Estertræder, Martin Christophersen, tilstede tilligemed Jacob Jensen fra Kjøbenhavn og James R. Baystrup fra Aarhus.

Præsident C. M. Jensen kaldte Mødet til Orden og bød de Forsamlede Velkommen. Koret sang: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer“; Bøn af Ældste Stephen H. Chipman og derefter Koret: „Ved os frem, o Gud, vor Fader“.

Forstanderne for de forskjellige Grene aflagde derefter Rapport fra deres respektive Arbejdsmarker:

Ældste Christian Mortensen for Broust Distrikt, James C. Hansen, Brønderlev, Jonathan C. Jensen, Hjørring, Carl C. Jensen, Frederikshavn, og Præs. Christen M. Jensen for Aalborg Gren. Ældsterne havde stræbt at udføre deres Arbejde, og Fremtiden var lys og lovende.

Præsident Christen M. Jensen aflagde Rapport over hele Konferencen. Der har virket 16 Missionærer, som have omsat 50,528 Skrifter og 894 Bøger, besøgt 16,712 Fremmedes Huse og holdt 2235 evangeliske Samtaler; 35 Individuer ere blevne døbt i de sidste 6 Maanedes. Han var glad over det Arbejde, som var udført, og haabede, at Fremtiden vilde bringe flere Frugter.

„Vaagn op, hør Røsten lyder“ blev sungen til Afvegling.

Ældste Jacob Jensen omtalte, hvorledes hans Forældre annammede Evangeliet og de Forsølgelser, som de tidlige Sidste-Dages Hellige maatte gennemgaa i Danmark paa Grund af deres Tro.

Missionspræsident Andrew Jensen sagde, at det var interessant, at vi havde iblandt os Jacob Jensen, som er en Søn af den første Mand, der blev døbt i Vendsyssel. Han omtalte Evangeliets store Fremgang og de Velsignelser, der komme til dem, som ere lydige og opfyldte deres Pligter. Han sagde, at vi burde samle Viggendesæer i Himlen, og han

var meget tilfreds med de afslagte Rapporter og med det Arbejde, som Uldsterne havde udført.

Uldste Martin Christophersen udtrykte sin Glæde over Rapporterne og paaviste de store Frugter, Evangeliet har bragt her til Nordens Befolkning.

Mødet sluttede med Sangen: „Se paa Zion, Herrens Bærf“.

Takfigelse af Uldste Peter A. C. Pedersen.

Søndag Morgen, Kl. 10 Form., afholdtes Søndagsstolens Konference under meget gunstige Forhold. Salen var fyldt med Børn og Forældre, og det dejlige Foraarsvejr bragte en højtidelig Stemning over Alle. Mødet aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“; Bøn af Uldste James Hansen, hvorefter Sangen: „Nu ringer alle Klokker mod Sky“.

Præsident C. M. Jensen bød de Tilstedeværende Velkommen.

Derefter aflagdes Rapporter fra de forstjellige Søndagsstoler som følger: James C. Hansen fra Brønderslev, Joseph E. Jensen fra Hjørring, Carl C. Jensen fra Frederikshavn og James Hansen fra Aalborg. Præsident Christen M. Jensen gav en samlet Rapport over Søndagsstolerne i hele Konferencen.

Dernæst blev et meget interessant Program udført af Aalborg og Brønderslev Skoler, hvilket gjorde baade Lærere og Elever stor Ure.

Uldste Martin Christophersen glædede sig ved det vel udførte Program og talte lidt angaaende Utahs tidlige Historie.

Missionspræsident Andrew Jensen sagde, at han var tilfreds med det udførte Program, og roste den Bestræbelse, som var udvist. Han omtalte derefter en Del af Kirkens Historie og de Forsølgelser, som de Hellige have maattet gaa igjennem, og opmuntrede Børnene til at være lydige og leve et retsaffent Liv.

Mødet sluttede med Sangen: „Dejlig er Zions Bjerg og Dal“.

Takfigelse af Uldste James C. Hansen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Se, Guds Rige nu frembryder“; Bøn af Uldste Christian Mortensen og Sangen: „Fra Grønlands hvide Fjælde“.

De Uldster, som ikke havde haft Lejlighed til at tale før i Konferencen, bleve kaldte som følger: George Jensen, Andrew E. Lauritzen, James B. Bolander, Stephen H. Chipman, Andrew C. Jensen og Jens M. Jensen. Koret sang: „Kjærlighed er Lysets Kilde“, hvorefter Hylmum Domgaard og Christian Dausel taledede. Præs. Andrew Jensen gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger, og Mødet sluttede med Salmen: „Zion, naar paa dig jeg tænker“. Takfigelse af Uldste Martin Christophersen.

Aftenmødet tog sin Begyndelse Kl. 7 med Salmen: „Er Gud for

mig, da træde"; Bøn af Ældste Christen M. Jensen og Salmen: „Ælfte Zion, stærk du stande“.

Præsident Andrew Jensen foreslog Kirkens General-Autoriteter, som de bleve vedtagne i Oktober-Konferencen i Salt Lake City, Utah, samt Missions- og Konference-Autoriteterne til Opholdelse i deres respektive Embeder som følger: Rudger Clausen som Præsident over den europæiske Mission, Andrew Jensen som Præsident over den skandinaviske Mission, indtil han rejser hjem i Maj; derefter vil Martin Christoffersen overtage Pladsen med P. Waldemar Nielsen som Missionssekretær og Oluf J. Andersen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne“.

Christen M. Jensen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander over Aalborg Gren med James Hansen som Sekretær og med Christian Dausel, James C. Hansen og Stephen H. Chipman som Medarbejdere.

Frederikshavns Gren: James C. Bolander som Forstander med Andrew M. Jensen som Medarbejder.

Hjørring Gren: Jens Marius Jensen som Forstander med Joseph E. Jensen som Medarbejder.

Brønderslev Gren: Hyrum Domgaard som Forstander med Andrew E. Lauritzen som Medarbejder.

Broust Distrikt: Christian Mortensen som Forstander med George Jensen som Medarbejder.

Ældsterne James Paystrup, P. A. C. Pedersen og Jacob Jensen udtalte deres Følelser og bar deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder.

Til Afvevling sang Koret en Anthem: „Hvile“.

Præsident Andrew Jensen talede om Millenniel eller Tusindaars-Riget.

Mødet sluttede med, at Koret sang en Anthem: „Jerusalem“. Taksigelse af Broder Holger Jørgensen.

Om Mandagen afholdtes Præstedomsmøde, hvor mange gode og opbyggende Rapporter bleve afslagne af de forskjellige Missionærer.

Kl. 8 om Aftenen holdt Missionspræsident Andrew Jensen Foredrag om Opstandelsen.

Tirsdag Aften blev der holdt et vellykket Afstedsgilde til Ære for Præs. Andrew Jensen. En meget smuk Gave blev overrakt ham, da det var i denne Konference, han annammede Evangeliet.

Onsdag Aften afholdt den kvindelige Hjælpeforening en vellykket Sammentkomst, ved hvilken Midler samledes til at hjælpe de Fattige og Trængende.

Peter A. C. Pedersen,
Konferencens Sekretær.

Missionsnyheder.

Ankomst. Onsdag den 24. April ankom Veldsterne John S. Hansen fra Salt Lake City og James H. Martin fra Ogden, Utah, for at virke i den skandinaviske Mission. Broder Hansen er beskikket til at overtage Pladsen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Scandinaviens Stjerne“, naar Oluf J. Andersen bliver løst med Tilladelse til at rejse hjem.

Bergens Konferencen faar sit eget Hus. Det vil vistnok glæde de Hellige og deres Venner baade her og hjemme i Utah at erfare, at det er lykkedes Missionen at komme i Besiddelse af en smuk og tidssvarende Ejendom i Bergen, Norge, paa Byens bedste Strøg, med respectable Omgivelser. Bygningen afgiver dels Lokaler til vort eget Brug, baade en stor og en mindre Sal samt Kontor- og Beboelseslejligheder, dels Lokaler til at udleje. Den har tilhørt en Afholdsforening, og den stipulerede Kjøbesum er 50,000 Kr. Bygningen er beliggende i Domsognet, og Efterretningen om det forestaaende Salg vakte stort Røre blandt Sognets religiøse Befolkning, som gjorde alt muligt for at hindre Kjøbet; den søgte endog at overbyde „Mormonerne“, men det Hele ordnedes tilfredsstillende for os, og det nye Hovedkvarter aabnedes og indviedes ved Foraarskonferencens Afholdelse der den 20. og 21. April. Det er nu at haabe, at vi ogsaa i Trondhjem maa kunne sikre os et eget Hus; saa have vi et permanent Hjem i alle sex Konferencer i den skandinaviske Mission.

Oceandamperen „Titanic“'s Undergang.

En af de frygteligste Søulykker, som Verdenshistorien endnu kan nævne, hændte Søndag den 14. April 1912 midt paa Atlanterhavet, idet Den hvide Stjerne-Linies Dampskib „Titanic“ stødte mod et Isbjerg; det sank knap 4 Timer efter og tog med sig 1644 Mennesker paa 2300 Meters Dybde.

Det var det største Skib i Verden og var nu paa sin første Tur over Havet fra England til Amerika. Det var udstyret med al tænkelig moderne Luxus for at give Passagererne en Følelse af, at de opholdt sig paa Landjorden, medens de førtes over det store Dyb. Intet var sparet for at gøre Skibet til et virkeligt Palads, og der var udgivet eventyrlige Summer til Betryggelsesmidler mod Fare fra Vand, Jld eller Luft. Naar man hører, at Funktionærernes Antal alene beløb sig til 900, faar man et Begreb om Størrelsen af denne flydende Verden,

der bekvemt kunde yde Plads til 3000 Menneſker. Skibet var paa 46,328 Tons Drægtighed og havde koſtet mere end 22 Millioner Kr.

Det var Meningen, at Skibet, da det forlod Southampton, ſkulde „ſlaa en Record“, ſom det hedder — udføre noget hidtil uhørt — med Henſyn til Hæftighed, hvorved det vilde blive en udmærket Reklame for ſit Kompagni og ſikre dette den ſtørſte Søgning. Hundreder vare mødte for at nyde Fornøjelſen ved at være blandt de Førſte, og mellem dem fandtes der mange indflydelsesrige Amerikanere, ſom havde Værdier til flere Millioner Kr. med ſig.

»Millennial Star« ſkriver blandt andet om Ulykken: »Ved denne ſtore Soulykke mindes vi om den Kjendsgjerning, at Døden gjør ingen Perſonsanſeelfe. Den Rige og den Fattige, den Lærde og Dannede og Uvidende og Ringe — alle gif de ned i Dybet og ville forblive der, indtil Opſtandelsens Kraft kalder dem frem. Livets Uviſhed er atter her traadt stærkt frem.

Men ſom et Hele ere vi ved denne Lejlighed bragte Anſigt til Anſigt med den Sandhed, at Menneſket er ſaa godt ſom hjælpeløſt, naar det kommer an paa at kæmpe mod Farer, ſynlige og uſynlige, paa det mægtige Dyb. Endnu er intet Skib konſtrueret af Menneſkehænder, der var ſaa stærkt, at det kunde modſtaa Følgerne af en Kollifion med Iſbjerge, naar det havde en Fart af 20 Knob i Timen. Iſbjergene har viſt ſig at være det stærkeſte.

Omfanget af denne ſidſte Ulykke kan bedre ſes, naar vi ſammenligne den med tidligere Ulykker af lignende Slags, der ogſaa rystede Verden, da de forefaldt, ſom f. Ex.: »General Chanzy« den 9. Febr. 1910, hvor 334 omkom; »Cimbria« den 19. Januar 1883 med 454; »Caſpatrik«, der brændte paa Havet den 6. December 1878, hvorved 470 ſatte Livet til; »La Bourgayne« den 4. Juli 1899, der kolliderede og ſank med 545 Sjæle; »Prinſeſſe Alice«, der kolliderede paa Themſen den 15. Juni 1904 og ſank med 6—700 Menneſker; »General Slocum«, en amerikaniſk Lystdamper, der brændte ved Long Iſland Sound ved New York, hvor 1000 miſtede Livet, og nu »Titanic« med 1644 Sjæle.

Der var i det Hele ombord 2359, af hvilke ifølge de beſte Oplyſninger kun 705 frelſtes. Forbitrelſen mod Dampſkibſeſkabet er meget ſtor, fordi Skibet til Trods for ſin fabelagtige Luxus i enhver anden Henſeende ikke var forſynet med det nødvendige Antal Redningsbaade; thi hvis diſſe havde ſvinget i Kolofſens Davider og dygtige Sømand havde bemanded dem, paafaaſt det, at hver Sjæl kunde være bleven frelſt, eſtersom Havet var blankt ſom et Spejl, og Tiden mellem Sammenſtødet og til Skibet gif under var tilſtrækkelig til at bringe de Sovende ud i fuld Orden i en kold Nat i aabne Baade. Den traadløſe Telegraf gjorde Alarm i Tide, og flere Dampere ſatte Kurs mod Ulykkesſtedet, ſom de naaede i ſaa Timer. Dampere »Carpattia« tog dem, ſom vare

i Baadene, ombord, og andre Skibe fandt, da de kom til, Vig flydende i Redningsbælter mellem Isflagerne.

Den amerikanske Regering har nedsat et Udvalg af Senatorer, der grundigt vil undersøge de nærmere Forhold ved Katastrofen. Hvor Ansvaret for den hviler vil maaske aldrig opklares, da Skibets Kaptajn selv fulgte med i Dybet. Det er dog beroligende at høre om den stoiske Ro — ja kald det kold Dødsforagt, som de fleste af Skibets mandlige Passagerer udviste, idet de lode Kvinder og Børn komme først i Baadene, medens de selv roligt ventede Døden.

Vi kunne i Forbindelse hermed nævne, at „White Star Line“ i mange Aar har været den Linie, hvormed alle vore Emigranter ere blevne sendte. Sidste Aar udløb imidlertid Kontrakten, og Præsident Clawson i England kunde ikke opnaa en Fornæelse af den, da Selskabet stillede sig saa umedgørligt, at han nødtes til at søge andre Steder hen og fandt det, han søgte, hos Allan-Kompagniet, som nu er den Linie, der befordre vore Folk, og som her i Kjøbenhavn har en udmærket Generalagent, tjenstvillig, venlig og imødekommende. Stjernelinien har i de sidste Aar haft mange Ulykker og Tab, og maaske var Herrens Haand med i dette, at vi ikke fik Kontrakten fornyet, ellers havde mulig nogle af vore Folk været blandt de Omkomne. Og endelig kunne vi nævne, at i de mere end 50 Aar, hvor vore Folk have emigreret saavel med Sejl- som med Dampskibe, er aldrig noget Skib gaaet under med Hellige ombord, selv om Faren har været overhængende og den sikre Død syntes at stirre dem i Djnene. Derfor er ogsaa det Ord kommen ud mellem erfarne Søkaptajner, at saa længe de havde Mormoner ombord, var der ingen Fare. Indtil nu har det været sandt, og Gud give, det maa være saa fremdeles.

Maa Himmelen's Gud trøste de mange Tusinder, som Sorgens tunge Haand har ramt ved „Titanic“'s Undergang!

En mirakuløs Helbredelse.

Ældste Woodruf Sørensen skriver fra Kristiania, Norge: „I Mormo-nismens Historie kan der nævnes mange Tilfælde, hvor Herren har anerkjendt sine Tjeneres Administration i at salve og velsigne de Syge, som i Tro og Tillid til hans Løfter have henvendt sig til ham om Helbredelse, der er en af de Gaver, som skulle følge de rette Troende.

Broder og Søster Halvorsen i Tønsberg ønskede at meddele et saadant Tilfælde, og for at flere kunne komme til Kundskab derom, beder jeg om Plads for det i „Stjernen“: En Dag i Maj 1911 faldt deres lille Søn Bertrand, 3 Aar gammel, ud fra en Veranda i en Højde af 7

Meter og forflog Hovedet, saa at der ved Lægeundersøgelsen viste sig Brud paa Hjernestallen og Hjernemassen traadte frem.

Lægen gav aldeles intet Haab om Redning, da Bruddet var saa alvorligt, at ingen Lægehjælp kunde hindre Døden fra naarsomhelst at gjøre Barnet til sit Bytte. Forældrene hørte til vor Menighed og følte nu, at da ingen jordisk Hjælp kunde findes, var det deres Privilegium at søge Herren, som har lovet, at Troens Bøn skal frelse den Syge", og de kaldte paa os, Ældsterne Arno W. Sørensen og George A. Petersen, til at administrere den hellige Handling, hvilket vi ogsaa gjorde i Oprigtighed og i ydmyg Bøn og Baaftaldelse. Herren hørte vore Bønner og anerkjendte vore Handlinger, saa den Lille bedredes fra den samme Stund.

Da Lægen senere indfandt sig og ventede at finde et døende, om ikke et allerede dødt Barn, stillede han sig forbauset ved Sengen over den uforklarlige Forandring, som var indtraadt, og han erklærede nu, at en heldig Operation kunde foretages, hvorved Barnet vilde gjenvinde sin fulde Bevidsthed. Den Drengen bedredes saa hurtig, at al yderligere Lægetilsyn blev overflødig. 3 Dag er den Lille fuldstændig normal og vel, og han er et levende Vidnesbyrd om Guds Kraft ved Tro og forenede Bønner. Lægen erkjendte selv, at der her var sket Noget ved en større Kraft og Visdom end Lægens.

Bergens Konferencens nye Adresse

er herefter:

Kong Oscarsgade 44, Bergen, Norge.

Indhold:

Commercialisme i Kirken	129	Foraarskonferencen i Aalborg	137
Himmel og Helvede	131	Missionsenheder	141
Faren ved at tale for meget	133	Oceandamperen „Titanic“'s Undergang	141
Redaktionelt:		En mirakuløs Helbredelse	143
Foraarskonferencen i Salt Lake City	136		